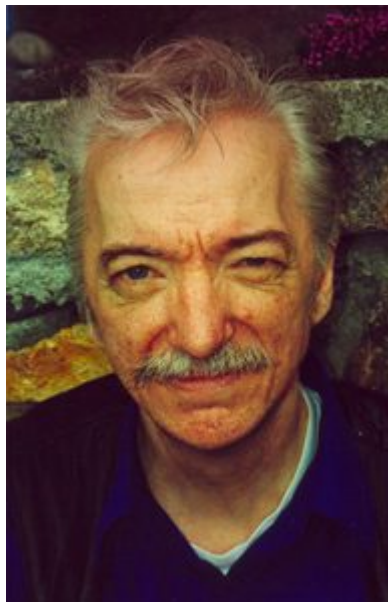

Luke 11: Norske sf-klassikere: "Flukten" av Ingar Knudtsen jr.

Cato Pellegrini

Ingar Knudtsen jr

Novelle av Ingar Knudtsen jr.

Gjengitt med tillatelse av Toini Knudtsen, på vegne av forfatteren og familien.

Første gang trykket i NOVA nr. 2-1975.

I

Elaisa var redd, livende redd, og hun løp mens de skarpe, hvite lysene fra kjøretøyene bakenfor strakte seg som grådige hender etter henne.

Lenge løp hun slik et dyr gjør når det blir overrasket på veien, i sikksakk foran bilene, ute av stand til å bryte ut av lyskjeglene og løpe ut til siden. Patruljebilene kjørte i godt over hundre kilometer i timen - men Elaisa 5-53 var en super, og hun holdt dem unna.

De hissige glimtene fra et maskingevær og kulene som slo ned i bakken like bak henne, fikk henne til å besinne seg, hun svingte til venstre og løp oppover en steinur der ingen bil kunne følge etter. Infrasynet hennes fikk Ganymedes natt til å leve av bølgende røde og grå temperatursvingninger, og Jupiterkjempen lå foran henne, delt i to av en takket horisont.

Hjertet arbeidet som en damphammer, armer og ben gikk fortere enn trommestikker ... Bort, bare bort fra forfølgerne, bort fra døden løp hun.

Sjåføren bremsset så sand og støv sto som en sky rundt vognen. I neste nå hadde soldatene hjelmene på plass, kaptein Ordonow rev opp døren og et par karer til sendte en strøm av kuler opp skråningen der flyktningen hadde forsvunnet. Men for sent: Androiden var som sunket i jorden.

- Faen også! bannet den ene skytteren. Stemmen hans skurret i hjelmen til kapteinen. - Den slapp unna for oss!

- Ta det rolig, sersjant Nielsen, vi tar den nok, svarte Ordonow. - Til slutt tar vi både den og alle de andre ... Det kan forresten ikke være stort flere tilbake av dem nå, ihvertfall ikke her på Ganymedes.

«Det kan ikke være stort flere igjen av oss nå,» tenkte Elaisa bittert. Hun hadde slått over i et litt roligere tempo. Hvor hun løp nå visste hun ikke, og på en måte var det likegyldig. Før eller senere ville menneskene få tak i henne likevel, slik de hadde tatt foreldrene hennes, Penny, Roland og alle de andre ... og så ville de drepe henne.

Elaisa tvang tankene bakover i tiden, langt tilbake, til tiden før forfølgelsene. Elaisa hadde vært blant de første, virkelig ITA fødte kyborgene. Til å begynne med hadde menneskene bare vært forbløffet. Androidene, syntesen mellom maskin og menneske, et produkt av biologisk og teknisk forskning, kunne formere seg på samme måte som dem selv! Det var en sensasjon!

Og så kom reaksjonen. Den meningsløse, irrasjonelle angsten fra alle de små, forfengelige menneskene, menneskene i regjeringsbyggene, i politi- og militæretater, mannen i gata ... alle de som så på seg selv som skapningens ukrenkelige herre. «Superne truer oss!» skrek de i kor, og så grep de til våpen. Et par hundre tusen androider i Elaisas serie var på dette tidspunktet i arbeid, de fleste på Jorden, men noen også på Luna, Mars og Jupitermånen. I løpet av noen få dager etter at regjeringskonferansenes kyborgdekret var sendt ut, var bare en håndfull av dem i live.

«Og verst av alt,» tenkte Elaisa trist. «Vi kan ikke ta igjen, nei, ikke engang tenke på å ta igjen.» Bitterheten fikk magen hennes til å krympe seg ... til og med *den* var henne ikke forunt.

Elaisa flyktet, løp lett og ledig videre og videre mellom ringberg og riller, over fjellkjeder og sandsletter. Til sist brøt solen opp over fjelltoppene i øst og og forvandlet landskapet til et virvar av knivskarpe kontraster mellom lys og skygge. Hun visste at det nå bare kunne være et tidsspørsmål før hun ble tatt. Om ikke lenge ville hele Mars Tsander være oversvømmet av letemannskaper, romskip ville speide etter henne ovenfra, og kjøretøyer forfølge henne på bakken. Så dypt stakk angsten og hatet, og så klare var ordrene at «de» ikke ville sky noe middel for å få henne tilintetgjort. Elaisa klatret opp over kanten på et stort ringberg. Og skvatt til: På sandsletten like under henne sto et skip oppreist på utspilte landingslegger. Hennes første impuls var å snu, og rømme bort fra det, men det var lett å se at det ikke var et militært skip. Det var et gammeldags, hvitmalt romskip som tydeligvis hadde sett sine beste dager. To menn holdt på å laste en demontert borerigg inn i skipet. Øynene til Elaisa hang som hypnotisert fast ved den mørke åpningen der de store metallpipene forsvant inn, en etter en.

Forsiktig, i ly av skyggene, snek hun seg nærmere.

II

Bård Erickson var en sta mann, en mann med en fortid, men uten framtid. Som så mange andre småskjerpere holdt han det gående bare på trass, og på drømmen om «en dag» å gjøre det store varpet ...

Han var ikke gammel, men han ventet på døden - det var bare den som kunne fri ham fra det tomme livet han førte. Bård skottet bort på partneren, Teddy Rey, som kastet de siste smådelene av boreriggen inn i gamle «Sleipner». Teddy med sin menneskeforakt og pessimisme - holdninger som sto i skarp kontrast til hans evige prek om at han skulle slutte seg til rebellene på Mars. De to, Bård og Teddy, var så motsatte i alle ting, og derfor holdt de ut med hverandre.

- Vel, det var det, gryntet Teddy. - La oss komme oss inn og dra til Io, kanskje det er mer å hente der.

- Skal i så fall ikke mye til, svarte Bård grettent. - Mindre enn ingenting kan det jo ikke bli. Selv asteroidebeltet var bedre enn dette ... der balanserte vi da ihvertfall utgiftene med inntektene.

De gikk inn i luftslusen mellom maskinverkstedet og førerkabinen, der de tok av seg hjelmene. Teddy stilte inn koordinatene og programmerte datamaskinen.

Kort tid etter hevet det hvitmalte romskipet seg opp fra Goddardkrateret, og akselererte ut i rommet, bort fra Ganymedes, i retning Io.

Siden Io lå mellom skipet og Jupiter, var den bare synlig som en utydelig, hvit ball, delvis kamuflert av skybeltene på planeten bak den. Like ved siden av Io kunne de se en mindre, mørk flekk som var månens egen skygge.

Bård gjorde et forgjeves forsøk på å koble ut alle tanker og inntrykk. Teddy hadde som vanlig plukket fram en eller annen bok, og fordypet seg i den. Om noen få timer ville skipet være framme ved Io, og så var det på'n igjen med samme gamle rutinen ... Øynene til Bård festet seg til en rød støvel som stakk såvidt fram under strekkpresenningen som lå sammenrullet og fastspent borte ved den ene ribbeveggen. Dette gamle, alt for trange skipet! Rusk og rask overalt, umulig å holde skikkelig orden. Bård sukket og lukket øynene. Da han åpnet dem igjen, var støvelen borte.

Forvirret så han bort på Teddy. Nei, han satt fremdeles og leste, fastspent til setet sitt. Bård løste sikkerhetsseleene og gikk bort til presenningene, magnetskoene hans klikket støyende mot metalldørken. Han knyttet opp tauene og skjøv presenningen til side.

- Det er det verste, utbrøt han. - Det er pinadø det verste ...

- Hva er det, Bård? spurte Teddy forskrekket. - Er det noe galt?

- En blindpassasjer! Bård bøyde seg fram mot den sammenkrøpne skikkelsen som så opp på ham med store, forskremte øyne. - En pike, så sant som at jeg heter Bård Erickson!

Teddy, som var kommet til, bøyde seg ned og hjalp piken opp.

Elaisa reiste seg skjelvende og så fra den ene til den andre av mennene.

- Og hva, sa Bård, - er din forklaring på dette?

- Jeg ... jeg vet ikke, stammet Elaisa ulykkelig.

- La jenta være, sa Teddy ergerlig. - Du ser vel at hun er redd oss.

- Ja, jeg ser det. Men det er et mysterium her, og det skal jeg til bunns i. Hvor i all verden skal vi kunne ha plukket opp en blindpassasjer? Det er tre måneder siden vi var på Mars, og siden da har vi ikke sett et menneske ...

- På Ganymedes kanskje? Teddy så spørrende på piken.

- Jeg ser ingen romdrakt, sa Bård hardt. - Og uten romdrakt ... Øynene hans videt seg ut, og han tok et steg tilbake. - Herregud, de meldte jo i radioen i går at en kyborg var løs i Mars Tsander området.

Fort som et lyn rev Bård opp kniven han hadde i beltet og rettet den mot piken.

- Er du en android, svar! snerret han truende.

Elaisa så inn i de opphissete, blå øynene et øyeblikk, så ga hun opp, komme hva det komme ville.

- Ja, sa hun, - jeg er en super.

Uten å si mer kastet Bård seg fram mot henne med kniven hevet til hogg. Tung om hjertet lot Elaisa kniven støte an mot skulderen. Det sang i knivbladet da den skrenset unna.

Bård så halvt forbauset, halvt skrekkslagen på Elaisa. Så tok han et steg tilbake, mens øynene hans søkte mot radioen borte ved kontrollpanelet.

Elaisa bøyde hodet og så ned.

- Dere har ingen ting å frykte, sa hun stille. - Jeg kan ikke gjøre dere noe. Jeg kan ikke en gang hindre at dere tilkaller soldatene. Vi supere *kan* ikke gjøre mennesker noe vondt, om vi aldri så mye vil. Jeg så foreldrene mine bli drept like foran øynene på meg uten at jeg kunne ta igjen - enda om morderne ville vært hjelpeløse mot oss. Alt vi kan gjøre er å flykte, og her har jeg ingen steder å flykte til.

Hånden til Bård lå alt på bryterne til radioen da stemmen til Teddy skar gjennom kontrollrommet:

- Bård, løft av den fonen og du er en død mann!

Bård glippet vantro med øynene mot skipskameraten sin.

- Du mener det ikke. Du kan ikke mene det ... vil du drepe meg for å redde en jævla android?

- Hvis du hadde tenkt litt mer sjøl, og lyttet mindre til det propagandaskvalderet de sender i radioen, så hadde ikke hodet ditt vært så fullt av regjeringsgodkjente løgner, svarte Teddy. - Androidene er like menneskeverdige som du selv er det, og de kan ikke gjøre deg det minste. De neotroniske hjernene har en innprogrammert motvilje mot vold som menneskene burde misunne dem. Du hørte hva hun sa, hun kan ikke gjøre oss noe. Og vi skal heller ikke gjøre henne noe vondt.

- Men hun er jo en android, gjentok Bård sta.

- Det visste jeg hele tiden, din tosk. Og nå oppfører du deg, ellers ...

Et iltert kallesignal fra radioen avbrøt Teddy. Bård trykket mekanisk ned knappen.

- *Dette er det militære patruljeskip «Hunter» som kaller. Drei for docking og bording, vi har en berettiget mistanke om at dere har kontrabande ombord. Enhver motstand vil bli besvart med ildgiving.*

III

Sersjant Nielsen hadde et triumferende grin i ansiktet. Maskinpistolen hans pekte mot androidens hode. Elaisa sto helt stille. Hun visste at en direkte treffer i hodet fra en maskinpistol ville drepe henne, eller i det minste slå henne bevisstløs og skade henne alvorlig.

- Nei, se hva vi fant her, gliste sersjanten. - Vår lille flyktning. Han tok opp en lommeradio og vred på en bryter.

- *Sersjant Nielsen til kaptein Ordonow. Vi har funnet androiden, avventer nærmere ordre.*

- Bra gjort, Nielsen. Bring den og de to skjerperne over til forhør, kom det tilbake over mottakeren.

Soldatene førte de tre fangene fra «Sleipner» over i patruljeskipet. Kaptein Ordonow mønstret dem en etter en.

- Du! sa han brått til Erickson. - Spytt ut, hva har du å si til ditt forsvar?

Bård svelget tungt.

- Jeg ..., begynte han. - Hun ...

- Det heter ikke «hun» om en android, det heter *den*, irttesatte kapteinen bryskt.

- Den hadde sneket seg ombord uten at vi visste det. Jeg ville varsle militærpolitiet, men min partner truet meg til å la det være. Bårds stemme fortapte seg i en mumling, og han så ned i dørken, ute av stand til å se soldatene eller Teddy i øynene.

Ordonow snudde seg mot Teddy.

- Stemmer det?

Teddy nikket tvert.

- Sånn omtrent.

- Hører du det, sersjant - vi har funnet en androidelsker. Se, det var ikke dårlig! Kapteinen flirte ironisk, så hardnet ansiktet hans til igjen.

- OK, sa han kaldt. - Nå skal du få se hvordan vi behandler dem. Han vinket på to soldater. - Lenk den til benken.

Elaisa lot seg motstandsløst føre bort til benken. Klærne ble revet av henne og hun ble lenket fast. Hun så opp i de uttrykksløse ansiktene til soldatene.

«Hva gjør dem så kalde og harde,» tenkte hun. «Hvorfor gjør de dette mot meg, mot oss?»

Men det fantes ikke noe svar i de kjølige, likegyldige øynene. Hun så over mot Teddy. Han bet seg i leppen for ikke å miste kontrollen over seg selv. Bård så bort.

«I det minste har de følelser, begge to.» Hun forsøkte å smile til Teddy.

Ordonow bøyd seg over henne.

- Vi vil ha nøyaktige opplysninger om eventuelle gjenværende androider i Jupitersystemet, sa han. - Spill ikke heroisk, og gi oss det vi trenger å vite, så lover jeg at du skal få en lett død. Hvis ikke ... Han nikket til Nielsen som holdt et metallbor opp foran henne.

- Jeg vet ingen ting. Gjør hva dere vil med meg, men jeg har ingen ting å si.

Nielsen startet boret, og satte spissen mot armen til Elaisa. Med en ekkel, fresende lyd gikk det inn i armen. Elaisa fortrakk ikke en mine.

Teddy lo skurrende.

Ordonow snudde seg irritert mot ham.

- Hva pokker ler du av, snerret han.

- Til å være androidjeger vet du visst ikke stort om supere, sa Teddy kaldt. - De kan kople ut enhver smertefølelse etter ønske. Det jeg var redd for ... den eneste måten ... Han tidde brått.

Kapteinen ble rød om ørene.

- Androidelskeren har rett. Løs henne og sett henne i spesialcellen vår til vi kommer til Io. Han smilte spottende. - For å fullføre det vår kjære venn skulle til å si: Den eneste måten å gjøre dette skikkelig på er å ta *hjernen* til behandling.

Nielsen studerte «såret» han hadde laget. Det var nesten leget allerede.

- Og til det har vi spesialutstyr på Io, sa han.

- Nettopp!

Ordonow snudde seg mot Bård Erickson.

- Vel, skjerper. Du kan dra videre. Men pass deg neste gang for hvem du tar til partner.

- Hva skjer med ham? Bård gjorde en hentydning med hånden mot Teddy.

Kapteinen trakk på skuldrene.

- En rask rettsak, og deretter en enda raskere henrettelse, skulle jeg tro.

Bård så fra Teddy til Elaisa og tilbake igjen. Han skulle til å si noe, men så trampet han ut.

IV

Teddy gikk opp og ned på cellegolvet. Han hadde satt seg selv i en umulig situasjon som bare kunne ende med døden for den pikens skyld. Men likevel - annerledes hadde han ikke kunnet handle. Og i alle fall hadde han et trumfkort han ikke riktig visste hvordan han skulle få spilt ut.

Elaisa følte seg fullstendig utslått. Ikke bare var hun blitt tatt til fange, men hun hadde også trukket et menneske med seg inn i klørne på kaptein Ordonow og gjengen hans.

Om hun bare hadde kunnet gjøre noe ... om hun bare hadde kunnet ... drepe. Ordet som tvang seg fram inne i henne fikk henne til å krampe seg i smerte. Det var umulig, umulig så mye som å tenke på det.

- Og da er jeg fortapt, hvisket hun. - Så godt som død. Og hun skalv i angst ved tanken på hva de kunne gjøre ved neotronhjernen hennes før hun døde.

Io ble langsomt større foran skipet. Jupitersystemet er nesten som et lite solsystem i miniatyr, en planet med sekstitte måneder i kretsløp omkring den. Og Jupiter er ingen «alminnelig» planet heller, den er Solsystemets største, ett tusen tre hundre ganger større enn Jorden.

Sersjant Nielsen sto borte ved visiskjermen. Jupiter fylte nesten hele skjermen med sine belteformete skyformasjoner og den mystiske, «røde flekken» lysende midt imot. Et farget, ovalt legeme som fløt omkring i atmosfærehavet.

- Kan ikke la være å undres på hva den flekken egentlig er, sa Nielsen. - Den er jo fakta meg så stor som en vanlig planet bare den.

- Gi faen i dumme spekulasjoner, gryntet Ordonow grettent. - Gi meg i stedet en skikkelig kurs mot ...

Mer rakk han ikke å si før sersjanten avbrøt ham opphisset:

- Et skip! Jeg kan se et skip som kommer mot oss i kryssende bane, klokka tre, akterut.

Kapteinen lente seg fram over skjermen og justerte fokuseringen.

- I alle dager, det er jo den gamle skjerperlørja, sa han forbløffet. - Kall ham opp og spør hva han vil.

Gnisten bøyde seg over radiosenderen og sendte ut kallesignaler. Etter en liten stund så han opp på kapteinen.

- Ikke noe svar, sir.

- Øk farten og sving unna, Nielsen, knurret Ordonow.

Det gikk et rykk gjennom skipet idet hastigheten økte. Men skipet bak dem kom likevel stadig nærmere.

- Tør ikke gi den mer, kaptein, sa sersjanten skjelvende. - Skipet tåler det ikke.

- Men det andre skipet nærmer seg jo fremdeles, hylte Ordonow ukontrollert. - Hvordan kan det vraket opparbeide større fart enn oss?

Nielsens øyne for febrilsk bortover instrumentene, og stanset plutselig. Øynene hans videt seg ut et øyeblikk.

- Det lekker radioaktivitet som en sil, kaptein. Fyren må ha mistet forstanden totalt, han er dødsdømt!

Ordonow rev mikrofonen ut av hendene på telegrafisten.

- Erickson, brølte han. - Si hva du vil, for pokker!

- Her kommer det, skrek Nielsen skjærende. - Finn fram ...

Han kom ikke lenger. «Hunter» ble rammet i siden og ble flerret åpen som en hermetikkboks av en kniv. Kaptein Ordonow døde med en forbannelse på leppene.

V

En del av skroget var bøyd inn over foten til Elaisa. Hun bendte stålplatene til side, kom seg fri, og reiste seg fortunlet. Så skjøv hun ifra, og svedde over mot den andre veggen. Celledøren hadde fått en kraftig bulk som hadde ødelagt låsen, og den var lett å åpne.

Elaisa fant to døde soldater ute i korridoren, og skyndte seg videre. Utenfor cellen til Teddy Rey stanset hun, og kikket inn mellom sprinklene.

Teddy sto rett ut, med ryggen mot henne, likt en grotesk tinnsoldat, festet til veggen med

magnetstøvlene sine.

Elaisa fløt bort til ham, viljeløst mekanisk. Hun snudde ham mot seg. Ansiktet var ikke den blodige masken hun hadde fryktet. Og rett foran det vantro blikket hennes, slo han opp øynene og tok seg til hodet med hendene. Han var i live! Men – han kunne ikke være det. Han var et menneske, og det fantes ikke luft! Bare verdensrommets vakuum og kulde, livsfiendtlig og drepende.

Teddy så inn i det forbausete ansiktet til Elaisa, og kunne ikke la være å smile, til tross for smertene i hodet.

Hva var det som hadde skjedd? Hva hadde skipet støtt sammen med? En meteorsverm? Han grep hånden til Elaisa, og formet munnen til et «kom».

Sammen begynte de å gjennomse skipet. De fant Ordonow og Nielsen inne i kontrollrommet, maltrakterte og døde.

Med store øyne stirret Elaisa og Teddy mot hullet i skroget, og mot det hvite skipet som lå kloss opptil og sammenfiltret med «Hunter». Og de visste begge i samme sekund hva det var som hadde rammet og ødelagt patruljeskipet ... «Sleipner»!

Inne i skjerpetskipet var merkelig nok ikke ødeleggelsene så store. Og i maskinrommet fant de det de lette etter, en romdraktkledd skikkelse stående rett opp og ned borte ved boreriggen. Ansiktet til Bård inne i drakten var blodig og blekt, men han åpnet øynene og forsøkte å smile mot dem. Leppene hans beveget seg. Teddy fant fram to romdrakter fra et skap og gjorde tegn til Elaisa at hun skulle ta på seg den ene. Selv iførte han seg den andre. Nå kunne de snakke sammen ved hjelp av hjelmradioene.

- Hvorfor gjorde du det, Bård? spurte Teddy.

Erickson gjorde et fortvilt forsøk på å få til et smil igjen.

- Du var altså android, Teddy, hvisket han. - Jeg forsto det da til slutt, enda så treg som jeg er ...

- Men du *kan* ikke være en super, brøt Elaisa inn, henvendt til Teddy. - Du truet ham jo på livet, og jeg så hvor nære du var på å gå til angrep på soldatene inne i det andre skipet ...

- Min mor var ihvertfall en super, svarte Teddy. - Og hvordan det nå enn har blitt slik så er jeg faktisk på de fleste områder en kyborg, nok super til å gjøre de fleste ting en android kan, og nok menneske til å slåss hvis jeg må. Men *drepe* kan jeg ikke, ingen med en neutronisk hjerne kan gjøre det med vitende og vilje. Jeg kunne ikke gjøre noe mer enn å true deg, Bård, samme hva du hadde gjort.

- Jeg har vært en tosk, mumlet Bård. - Men når det kom til stykket kunne jeg ikke la dem få drepe dere. Du skjønner, det er et sterkt instinkt dette hos oss vanlige mennesker; når vi ser noen forfølges av myndighetene så tar vi som oftest parti for den forfulgte. I ni av ti tilfeller er det rett.

- La oss ikke kaste bort mer tid på prat, sa Teddy. - Hva skal vi gjøre for å redde deg? Kanskje er det mulig å ta skipet til Io eller Almathea?

- Glem det. Jeg har fått så mye stråling fra reaktoren at jeg er dødsens. Smertene har allerede begynt å arbeide med meg. Derfor: adjø begge to, og lykke til!

- Nei! ropte Teddy, og Elaisa kastet seg fram for å stoppe hånden til Bård, men det var for sent.

Hånden grep fatt i luftslangen, løste sikringen, og trakk den ut av hjelmen.

I et brøkdels sekund kunne de se hvordan ansiktet der inne svulmet opp og sprakk idet luften ble suget ut og trykket sank til null, så ble visiret oversprøytet med blod.

Bård Erickson var død.

VI

De ødelagte skipene ble trukket inn mot Jupiter, maktesløst som en flue i en støvsuger. De gule og hvite skybeltene ble til morderiske malstrømmer, og planeten tårnet opp, kjempemessig og uimotståelig foran de to inne i «Sleipner».

- Prøv igjen, sa Teddy hest. - Den gule knappen.

Elaisa trykket.

- Ingen reaksjon, svarte hun nedslått.

Det gikk noen nervøse minutter til.

- Nå, en gang til!

Igjen trykket Elaisa ned knappen. Skipet rykket til. Bremsrakettene forut flammet opp, og rev «Sleipner» løs fra vraket av patruljeskipet.

Begynnelsen til et triumferende smil rykket i munnvikene til Teddy, men han kom fort til sans og samling igjen.

- Vel, da har vi fått litt bevegelse i alle fall, sa han. - Men hva nå? Vi er for nær planeten til at vi kan komme oss vekk, bremsrakettene har ikke kraft nok til det.

- Kan vi ... leve der nede, tror du? Elaisa pekte.

- Nei, det tror jeg ikke. Jupiter har ingen fast kjerne, den består nesten bare av hydrogen og forskjellige andre gasser som blir mer og mer sammenpresset innover mot sentrum. Nei, selv vi kan nok ikke overleve der.

- Det var ikke selve planeten jeg tenkte på. Elaisa pekte igjen. - Jeg mente den røde flekken.

Teddy tok seg til hodet med en ergerlig bevegelse.

- Selvfølgelig, sa han. - For mange år siden landet det jo til og med en sonde der, såvidt jeg husker. Men, kan vi styre dit? Teddy så et øyeblikk tvilende ut mens han målte avstanden med øynene til den røde flekken. - Og vi kan lande uten å bli knust?

- Vi må ihvertfall prøve, svarte Elaisa. - Det er vår *eneste* sjanse.

«Sleipner» stupte ned gjennom Jupiteratmosfæren, på skrå gjennom det søndre ekvatoriale skybeltet, og i retning av den røde flekken. Orkanaktige vinder grep tak i skipet og kastet det hit og dit som en kork på opprørt vann. - Men ildstormen fra rakettmotorene bar det fram mot bestemmelsesstedet. Et lite øyeblikk sto skipet helt rolig over en arret, rødgrå overflate, formet av brutale naturkrefter, så landet det, veltet over på siden og ble liggende.

Vinden hylte rasende omkring den formastelige metallbiten som hadde utfordret kjempeplaneten og vunnet. Gule og gråhvite skyer jaget forbi.

To skikkelser kom til syne ved det veltede romskipet, hånd i hånd krøp de sammen mot vinden og søkte ly bak runde klippeformasjoner.

En merkeligere Adam og Eva på en merkeligere verden enn noen Gud kunne ha drømt om å skape.

Copyright (c) 1974 Ingar Knudtsen jr.